

ἀ-φόρητος, -ον, ανυπόφορος, ἀφόρητος, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀφορία, ἢ (ἄφορος), το να είναι κάποιος ἄγονος· **1.** μη παραγωγή, ἔλλειψη, καρπῶν, σε Ξεν. **2.** ακαρπία, στειρότητα, λέγεται για τη γη· μεταφ., ἀφορία φρενῶν, στον ἴδ.

ἀφ-ορίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, **I. 1.** επισημαίνω με ὄρους, σε Δημ. — Μέσ., αποσπῶ για τον εαυτό μου, αποκτῶ, κυριεύω, σε Ευρ. **2.** ορίζω, προσδιορίζω, καθορίζω, σε Πλάτ. **II.** με αιτ. προσ., **1.** εξορίζω, σε Ευρ. **2.** τοποθετῶ χωριστά, σε Κ.Δ.· ἔπειτα, **3. α)** αποχωρίζω, αποβάλλω ἀπὸ την κοινωνία, στο ἴδ. **β)** διαχωρίζω για κάποιο αξίωμα, διορίζω, χειροτονῶ, στο ἴδ.

ἀφοριστέον, ρημ. ἐπιθ., αυτό που πρέπει κάποιος να αφορίσει, σε Αριστ.

ἀφ-ορμάω, μέλ. -ήσω· **I.** ξεκινῶ ἀπὸ κάποιο μέρος — Παθ., βαδίζω μπροστά, ξεκινῶ, απομακρύνομαι ἀπὸ ἓνα μέρος, με γεν., σε Όμηρ., Αττ. **II.** ἀμτβ. με την ἴδια σημασία ὡπως το Παθ., σε Ευρ., Θουκ.· λέγεται για την ἀστραπή, ἐκρήγνυμαι, σε Σοφ.· με σύστ. αντ., ἀφορμᾶν πείραν, ξεκινῶ μια ἐπιχείρηση, ἐπιχειρῶ ἓνα τόλμημα, στον ἴδ.

ἀφ-ορμή, ἢ, 1. ἐναρκτήριο σημεῖο, ἰδίως σε πόλεμο, ἡ βάση των ἐπιχειρήσεων, σε Θουκ.· ἐπίσης ὁ τόπος ἀσφάλειας, σε Ευρ. **2.** γενικά, ἀρχικό σημεῖο, προέλευση, ἀφορμή ἢ πρόφαση για ἓνα πράγμα, στον ἴδ.· ἀφορμὴν παρέχειν διδόναι, δίνω ἀφορμή, σε Δημ. **3.** μέσα με τα ὁποῖα ἀρχίζει κάποιος ἓνα πράγμα, πόροι, σε Ξεν., Δημ.· ἀφορμὴ ἔργων, μέσα για την ἀνάληψη ἔργων, σε Ξεν. **4.** κεφάλαιο τραπεζίτη, στον ἴδ., Δημ.

ἀ-φόρμικτος, -ον (φορμίζω), αυτός που δεν ἔχει φόρμιγγα, που δεν ἔχει λύρα, σε Αισχύλ.

ἄφ-ορμος, -ον (ὄρμη), ἀπερχόμενος ἀπὸ ἓνα μέρος, με γεν., σε Σοφ.

ἄ-φορος, -ον (φέρω), **1.** αυτός που δεν φέρει καρπούς, ἀκαρπος, ἄγονος, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** αυτός που προκαλεῖ ἀκαρπία, στειρότητα, μαρασμό, σε Αισχύλ.

ἀ-φόρυκτος, -ον (φορύσσω), ἀκηλίδωτος, μη λεκιασμένος, καθαρός, σε Ανθ.

ἀφ-οσιῶ, Ἰων. ἀποσ-, μέλ. -ώσω, **I.** εξαγνίζω ἀπὸ την ἐνοχή ἢ τη μόλυνση, τὴν πόλιν, σε Πλάτ. **II. 1.** Μέσ., εξαγνίζω κάποιον ἀπὸ τις ἀμαρτίες της ἀμέλειας του καθήκοντός του προς τον θεό, στον ἴδ.· ἀφοσιοῦσθαι τῇ θεῷ, ἐκτελῶ ἐξιλεωτικές προσφορές στον θεό, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ. πράγμ., ἀπαλλάσσω κάποιον ἀπὸ μια υποχρέωση, ἀποσιοῦσθαι τὴν ἐξόρκωσιν, ἀπαλλάσσω κάποιον ἀπὸ τους ὄρκους, στον ἴδ.· ἀποσιῶ λογίον, ἐγκαταλείπω κατόπιν ἐντολῶν του χρησμοῦ, στον ἴδ.

ἀφοσιώσεις, -εως, ἢ, ἐξιλέωση· ἀφοσιώσεως ἔνεκα, σε Πλούτ.

ἀφῶν, Ἐπικ. ἀντὶ ἀφῶν, μτχ. του ἀφάω.

ἀφρᾶδέω, μόνο σε ἐνεστ., εἶμαι παράλογος, ἐνεργῶ ἀπερίσκεπτα, σε Όμηρ.

ἀ-φρᾶδής, -ές (φράζομαι), ἀναίσθητος, ἀπερίσκεπτος, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τους νεκρούς, ἀναίσθητος, ἀψυχος, στο ἴδ.· ἐπίρρ. ἀφραδέως, ἀνόητα, ἀπερίσκεπτα, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἀφρᾶδία, Ἰων. -ίη, ἢ, ἀφροσύνη, ἀπερίσκεπσία, κυρίως σε Ἐπικ. δοτ. πληθ. ἀφραδίησι, σε Όμηρ.· δι' ἀφραδίας, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-φρᾶδμων, -ον, γεν. -ονος = ἀφραδής, αυτός που δεν ἔχει αἰσθήσεις, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἀφραίνω (ἄφρων), εἶμαι ἀνόητος, ἀφρων, ἀναίσθητος, σε Όμηρ.

ἄ-φρακτος, -ον, ἀρχ. Αττ. τύπος ἄφαρκτος, (φράσσω)· **I. 1.** μη περιφραγμένος, μη οχυρωμένος, ἀφύλαχτος, σε Θουκ.· με γεν., ἄφρακτος φίλων, μη προστατευμένος ἀπὸ φίλους, σε Σοφ.· με δοτ., ἄφρακτος ὄρκοις, σε

Ευρ. **2.** ακράτητος, ασυγκράτητος, σε Αισχύλ. **Π.** απαραφύλακτος, λέγεται για τη φύλαξη κάποιου, σε Θουκ.

ἀφράσμων, -ον, Αττ. αντί *ἀφράδμων*, σε Αισχύλ.· επίρρ. -όνως, στον ίδ.

ἄ-φραστος, -ον (φράζω)· **I.** ανέκφραστος, ανείπωτος, σε Ομηρ. Ὑμν., Αισχύλ., Σοφ. **Π.** (*φράζομαι*), μη διακρινόμενος ή απαρατήρητος, σε Αισχύλ.· *τὸ ἀφραστότατον χωρίον*, θέση για την οποία είναι αδύνατο να σκεφτεί κανείς, σε Ηρόδ.· επίρρ. -τως, απροσδόκητα, αλόγιστα, σε Σοφ.

ἀφρέω, μέλ. -ήσω (*ἀφρός*), αφρίζω, καλύπτω με αφρό, ἴπποι ἄφρεον στήθεα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀφρη-λόγος, -ον (ἀφρός, λέγω), αυτός που συγκεντρώνει αφρό, αυτός που ξαφρίζει, *τινός*, σε Ανθ.

ἀφρηστής, -οῦ, ὁ (ἀφρός), αυτός που αφρίζει, λέγεται για το δελφίни, σε Ανθ.

ἀ-φρήτωρ, ὁ, Ιων. αντί *ἀ-φράτωρ*, αυτός που δεν έχει αδελφό (*φράτρα*), δηλ. αυτός που δεν συνδέεται με συγγενικούς δεσμούς, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀφρίζω, μέλ. -ίσω (*ἀφρός*), αφρίζω, σε Σοφ.

ἀφριόεις, -εσσα, -εν (ἀφρός), αφρώδης, σε Ανθ.

ἀφρο-γενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που γεννήθηκε από τον αφρό, λέγεται για την Αφροδίτη, σε Ησίοδ.· θηλ. *Ἀφρο-γένεια*, σε Μόσχ.

Ἀφροδίσια, -ων, τά, βλ. [Ἀφροδίσιος](#).

ἀφροδισιάζω, μέλ. -άσω, απολαμβάνω τον πόθο για έρωτα, σε Πλάτ., Ξεν.

Ἀφροδίσιος, ή, ιερό αφιερωμένο στην Αφροδίτη, όνομα νησιού, σε Ηρόδ.

Ἀφροδίσιος[δί], -α, -ον και -ος, -ον· **I.** αυτός που ανήκει στην Αφροδίτη, σε Πλάτ. **Π. 1.** *Ἀφροδίσια, τά*, οι σαρκικές ηδονές, σε Ξεν. **2.** η γιορτή της Αφροδίτης, στον ίδ. **ΠΙ.** *Ἀφροδίσιον, τό*, ο ναός της Αφροδίτης, στον ίδ.

Ἀφροδίτη[τι], ή (ἀφρός)· **I.** η Αφροδίτη, Λατ. Venus, η θεά του έρωτα, λέγεται πως γεννήθηκε από τους αφρούς της θάλασσας, σε Ομηρ. Ὑμν., Ησίοδ. **Π. 1.** ως προσηγορικό, έρωτας, ηδονή, σε Ομήρ. Οδ.· *Ἀφροδίτη κακῶν*, απόλαυση, σε Ευρ. **2.** ελκυστική ομορφιά, γοητεία, Λατ. venustas, σε Αισχύλ., Λουκ.· πρβλ. Λατ. venus.

ἀφρονέω, μέλ. -ήσω (*ἄφρων*), είμαι ανόητος, ενεργώ απερίσκεπτα, μόνο σε μτχ., σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

ἀφροντιστέω, μέλ. -ήσω, δεν έχω καμία φροντίδα, έγνοια για, δεν δίνω προσοχή σ' ένα πράγμα, με γεν., σε Ξεν.

ἀ-φρόντιστος, -ον (φροντίζω)· **I.** απερίσκεπτος, απρόσεκτος, αυτός που δεν φροντίζει, Λατ. securus, σε Ξεν., Θεόκρ.· επίρρ. -τως, απερίσκεπτα, αδιάφορα, σε Σοφ.· *ἀφροντίστως ἔχειν*, είμαι απρόσεκτος, σε Ξεν.· επίσης, είμαι αναίσθητος, παράφρων, σε Σοφ. **Π.** Παθ., απερίσκεπτος, απροσδόκητος, σε Αισχύλ.

ἀφρόνως, επίρρ., βλ. [ἄφρων](#).

ἀφρός, ὁ, αφρός, λέγεται για τη θάλασσα, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για θυμωμένο λιοντάρι, αφρός, σάλιο, στο ίδ.· *ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν*, αφρώδες αίμα, σε Αισχύλ.

ἀφροσύνη, ή (ἄφρων), αφροσύνη, απερίσκεψία, ανοησία, σε ενικ. και πληθ., σε Ομηρ., Σοφ., Θουκ.

ἄ-φρουρος, -ον (φρουρά), μη φρουρούμενος, αφύλακτος, σε Πλάτ.

ἀφρο-φυής, -ές (φύω), αυτός που παράγει αφρούς, σε Ανθ.

ἀφρ-ώδης, -ες (είδος), αφρώδης, αφρισμένος, σε Πλάτ.

ἄ-φρων, -ον, γεν. -ονος (*φρήν*), αυτός που δεν έχει αισθήσεις, λέγεται για τα αγάλματα, σε Ξεν.· παράφρων, μανιώδης ή ανόητος, μωρός, σε Ομηρ., Αττ.· *τὸ ἄφρον* = *ἀφροσύνη*, σε Θουκ.· επίρρ. *ἀφρόνως*, ανόητα, σε Σοφ.

ἀφ-υβρίζω, μέλ. Αττ. -*ιῶ*, αφήνω τον εαυτό μου ελεύθερο στο πάθος, σε Πλούτ.

ἀφ-υδραίνω, καθαρίζω από τη βρωμιά — Μέσ. αόρ. *ἀ΄ -υδρηνάμην*, πλένομαι, λούζομαι, σε Ευρ.

ἀφύη, ἦ, σε γεν. πληθ. *ἀφύων* (όχι *ἀφυῶν*), είδος αντζούγιας ή σαρδέλας, σε Αριστοφ.

ἀ-φυής, -ές, αιτ. *ἀφυῆ*, (*φυή*)· **1.** αυτός που δεν έχει φυσικό ταλέντο, αδέξιος, μη έξυπνος, κουτός, σε Πλάτ.· *ἀφυῆς πρὸς τι*, ο εκ φύσεως ακατάλληλος για ένα πράγμα, στον ίδ., Ξεν. **2.** απλός, απονήρευτος, σε Σοφ.

ἄ-φυκτος, -ον (φεύγω)· **I.** αυτός που δεν μπορεί να αποφευχθεί, από τον οποίο κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει, σε Αισχύλ., Σοφ.· λέγεται για το βέλος, αλάθητος, στον ίδ., Ευρ.· λέγεται για ένα ζήτημα, που δεν επιδέχεται διαφυγή, αναπόφευκτος, σε Πλάτ. **II.** Ενεργ., ανίκανος να διαφύγει, σε Αριστοφ.

ἀ-φύλακτέω, μέλ. -*ήσω*, είμαι αφύλακτος, σε Ξεν.· με γεν., δεν φροντίζω σχετικά με κάτι, στον ίδ.

ἀ-φύλακτος, -ον (φύλασσω)· **I.** αφρούρητος, μη φυλασσόμενος, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** (*φύλασσομαι*), αφύλακτος, λέγεται για τη φύλαξη κάποιου, στον ίδ.· *ἀφύλακτον εὔδειν*, κοιμάμαι με ασφάλεια, σε Αισχύλ.· *ἀφύλακτόν τινα λαμβάνειν*, συλλαμβάνω κάποιον αφρούρητο, σε Ξεν.· *τὸ ἀφύλακτον*, έλλειψη προφύλαξης, σε Θουκ.· επίρρ. -*τως*, σε Ξεν. **III.** αυτός από τον οποίο δεν μπορεί κάποιος να προφυλαχθεί, αναπόφευκτος, σε Αριστ.

ἀφ-ϋλίξω, μέλ. -*ίσω*, διυλίζω, σε Ανθ.

ἄ-φυλλος, -ον (φύλλον)· **I.** αυτός που δεν έχει φύλλα, λέγεται για τα ξερά ξύλα, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄφυλλον στόμα*, λόγια που δεν συνοδεύονται από κλαδιά ελιάς, σε Ευρ. **II.** Ενεργ., αυτός που αφαιρεί τα φύλλα, που τα καταστρέφει, σε Αισχύλ.

ἀφυξῶ, Δωρ. μέλ. του *ἀφύσσω*.

ἀφυπνίζω, μέλ. Αττ. -*ιῶ*, σηκώνω, ξυπνώ κάποιον από τον ύπνο, σε Ευρ., Πλούτ.

ἀφυπνώω, μέλ. -*ώσω*, **I.** σηκώνομαι από τον ύπνο, σε Ανθ. **II.** αποκοιμιέμαι, σε Κ.Δ.

ἀφυσγετός, ό, λάσπη και βρωμιά που μεταφέρει μαζί του ο χείμαρρος, σκουπίδια, απορρίμματα, σε Ομήρ. Ιλ. (άγν. προέλ.).

ἀφύσσω, μέλ. -*ξω*, Δωρ. -*ξῶ*, επίσης *ἀφύσω* [ϋ]· αόρ. *ἀ΄ ἤφῦσα*, Επικ.

ἄφυσσα, απρόσ. *ἄφυσσον* — Μέσ. αόρ. *ἀ΄ ἤφῦσάμην*, Επικ. *γ΄ ενικ. ἀφύσσατο*·

I. αντλώ υγρά, ιδίως από ένα μεγαλύτερο αγγείο με ένα μικρότερο, *οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἠφύσαμεν*, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., *πίθων ἠφύσσετο οἶνος*, αντλήθηκε από το πιθάρι με κρασί, στο ίδ.· μεταφ., *πλοῦτον ἀφύζειν*, εισπράττω μεγάλα ποσά πλούτου, δηλ. τα συσσωρεύω, *τινί*, για κάποιον άλλο, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** Μέσ., αντλώ για τον εαυτό μου, *οἶνον*, στο ίδ.· *ρόας*, σε Ευρ.· μεταφ., *φύλλα ἠφυσάμην*, συσώρευσα πάνω μου φύλλα ως κρεβάτι, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-φώνητος, -ον (φωνέω)· άφωνος, άναυδος, σε Σοφ.

ἄ-φωνος, -ον (φωνή)· **1.** άφωνος, άναυδος, άλαλος, σιωπηλός, σε Θέογν., Ηρόδ., Δημ.· με γεν., *ἄφωνος ἀρᾶς*, ανίκανος να προφέρει κατάρρα, σε Σοφ.· επίρρ. -*νωσ*, χωρίς κουβέντα, άφωνα, στον ίδ.· ουδ. πληθ. ως επίρρ., σε Αισχύλ. **2.** *ἄφωνα* (ενν. *γράμματα*), τα σύμφωνα, αντίθ. προς το *φωνοῦντα* ή *φωνήεντα* (φωνήεντα), σε Ευρ., Πλάτ.

ἄχά, Δωρ. αντί *ήχή*, ή.

Ἀχαιία, Ἰων. **Ἀχαιίη**, ἦ, ὄνομα της Δήμητρας στην Αττική, σε Ηρόδ. (ἀγν. προέλ.).

Ἀχαιϊκός, -ή, -όν (**Ἀχαιῖος**), αυτός που ανήκει ή ταιριάζει στους Αχαιούς, ο Αχαιϊκός, σε Αισχύλ., Ευρ.

Ἀχαιῖς, -ίδος, ἦ, **1.** η Αχαιϊκή γη, με ή χωρίς *γαῖα*, σε Ομήρ. Ἰλ. **2.** (ενν. *γυνή*), η Αχαιή γυναίκα, στο ἰδ.· επίσης **Ἀχαιῖς**, -άδος, στο ἰδ.

ἀχαιῖνης[ι], ὁ (**ἀκίς**), αυτός που έχει αιχμηρές άκρες στα κέρατά του, λέγεται για το ελάφι, σε Βάβρ.

Ἀχαιός, -ά, -όν, ο Αχαιός, Λατ. Achivus, σε Όμηρ.· *Ἀχαιοί*, οἱ, οι Αχαιοί ή οι Έλληνες γενικά, στον ἰδ.· **Ἀχαιῖα**, ἦ, η Αχαιῖα στην Πελοπόννησο, σε Θουκ.

ἀ-χάλινος, -ον, αυτός που δεν έχει χαλινάρι, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ.

ἀ-χάλινωτος, -ον[ι], -ον, αυτός που δεν έχει χαλινάρι, αχαλίνωτος, σε Ξεν.

ἀ-χάλκεος, -ον (**χαλκούς**), απένταρος, σε Ανθ.

ἀ-χάλκευτος, -ον (**χαλκεύω**), αυτός που δεν έχει σφυρηλατηθεί από μέταλλο, σε Αισχύλ.

ἀχαλκέω, μέλ. -ήσω, είμαι απένταρος, σε Ανθ.

ἄ-χαλκος, -ον, αυτός που δεν έχει χαλκό, *ἄχαλκος ἀσπίδων*, δηλ. ἄνευ ἀσπίδων χαλκείων, σε Σοφ.

ἀ-χάλκωτος, -ον (**χαλκῶω**), μη χάλκινος, αυτός που δεν έχει χρήματα, σε Ανθ.

ἀχάνη[χᾶ], ἦ, περσικό μέτρο = σαράντα πέντε *μεδίμνους*, σε Αριστοφ.

ἀ-χᾶνής, -ές (*χανεῖν*, απαρ. αορ. β' του *χάσκω*)· **I.** αυτός που δεν ανοίγει το στόμα, άφωνος, σε Λουκ. **II.** (*α ευφωνικό*) αυτός που χάσκει, άμετρος, απέραντος, σε Πλούτ., Ανθ.

ἀ-χᾶράκωτος, -ον (**χαρακῶω**), μη περιφραγμένος, σε Πλούτ.

ἄ-χᾶρις, ὁ, ἦ, **ἄχαρι**, τό, γεν. -ιτος· **I. 1.** αυτός που δεν έχει χάρη ή γοητεία, άκομπος, σε Θεόγν. **2.** δυσάρεστος, αντιπαθής, *οὐδὲν ἄχαρι παθεῖν*, σε Ηρόδ.· κατ' ευφημισμó, λέγεται για δυσάρεστο γεγονός, *ἄχαρις συμφορῆ*, στον ἰδ. **II.** αχάριστος, αγνώμων, αυτός που δεν γνωρίζει χάρη, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀχᾶριστεύω, μέλ. -ήσω, είμαι αχάριστος, δείχνω αγνωμοσύνη, σε Ξεν. **2.** = *οὐ χαρίζομαι*, αποθαρρύνω, *τινί*, σε Πλάτ.

ἀχᾶριстіα, ἦ, **1.** αχαριστία, αγνωμοσύνη, σε Ξεν., Δημ. **2.** τραχύτητα, σε Πλάτ.

ἀ-χᾶριστος, -ον (**χᾶρίζομαι**)· **I.** αχάριστος, δυσάρεστος, ενοχλητικός, σε Ομήρ. Οδ.· ανώμ. συγκρ. *δóρπου ἀχαρίστερον* (αντί -ιστότερον), στο ἰδ.· αυτός που δεν έχει χάρη ή γοητεία, σε Ξεν. **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, αχάριστος, δυσμενής, σε Θεόγν. **2.** αγνώμων, αχάριστος, σε Ηρόδ., Αττ.· *τινι*, σε Ευρ.· *πρός τινα*, σε Ξεν. **III.** επίρρ. -τως, με αχαριστία, στον ἰδ.· *ἀχαρίστως ἔχει μοι*, μου λείπουν οι ευχαριστίες, στον ἰδ.

ἀ-χᾶρίτος, -ον = *ἀχάριστος* ή *ἄχαρις*, σε Ηρόδ. **2.** αγνώμων, αχάριστος, στον ἰδ.· *χάρις ἀχάριτος*, όπως *ἄχαρις*, σε Ευρ.

Ἀχαρναί, -ῶν, αἱ, οι Αχαρναί, δήμος της Αττικής, σε Θουκ.· **Ἀχαρνεύς**, -έως, ὁ, ο κάτοικος των Αχαρνών, πληθ. *Ἀχαρνεῖς*, ποιητ. *Ἀχαρνήϊδαι*, σε Αριστοφ.· επίθ. **Ἀχαρνικός**, -ή, -όν, στον ἰδ.

ἀχεδῶν[ᾶ], Δωρ. αντί *ἠχεδῶν*.

ἀ-χειμαντος, -ον (**χειμαίνω**), αυτός που δεν ταρασσεται από τις καταιγίδες, σε Αλκαίο.

ἀ-χειροποίητος, -ον, αυτός που δεν έχει κατασκευαστεί με τα χέρια, σε Κ.Δ.

ἄ-χειρος, -ον (**χείρ**), αυτός που δεν έχει χέρια, *τὰ ἄχειρα*, για τα πίσω μέρη του σώματος, σε Ξεν.

ἀ-χειρώτος, -ον (χειρώ)· **I.** αδάμαστος, ανυπότακτος, σε Θουκ. **II.** αυτός που δεν φυτεύτηκε από χέρια ανθρώπου, σε Σοφ.

Ἀγελώιδες (ενν. νῆσοι), **αἱ**, νησιά στις εκβολές του Αγελώου, σε Αισχύλ.

Ἀγελῶος, ποιητ. **Ἀγελῳῖος, ὁ, I.** ο Αγελῶος, ὄνομα διαφόρων ποταμών· ο γνωστότερος ρέει ανάμεσα στην Αιτωλία και την Ακαρνανία, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **II.** οποιοσδήποτε ποταμός ή γενικά το νερό, σε Ευρ.

ἄχερδος, ἡ, άγριος αγκαθωτός θάμνος, άγρια αχλαδιά, αγριαπιδιά, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.· αρσ. σε Θεόκρ. (άγν. προέλ.).

Ἀχερόντιος, -α, -ον, αυτός που ανήκει στον Αχέροντα, σε Ευρ.

Ἀχερούσιος, -ον, = το προηγ., σε Αισχύλ.· θηλ. **Ἀχερουσιάς, -άδος**, σε Πλάτ., Ξεν.

ἄχερωῖς, -ίδος, ἡ, άσπρη λεύκα, λέγεται ότι την έφερε ο Ηρακλής από τις όχθες του Αχέροντα, σε Ομήρ. Ιλ.

Ἀχέρων, -οντος, ὁ (ἄχος), ο Αχέροντας, ο ποταμός των στεναγμών (πρβλ.

Κωκυτός), ένας από τους ποταμούς του Κάτω Κόσμου, σε Ομήρ. Οδ.

ἄχετας ή ἄχετᾶ, Δωρ. και Αττ. αντί *ἡχέτης*.

ἄχεύω και ἄχέω[ᾶ], (**ἄχος**), **I.** μόνο σε μτχ. ενεστ., αυτός που θλίβεται, αυτός που λυπάται, που θρηνεί, σε Όμηρ. **II.** από την ίδια √*AX* προέρχονται επίσης·

1. αόρ. β' *ἠκάχον*, απαρ. *ἀκαχεῖν*, με Ενεργ. σημασία, θλίβω, ενοχλώ, εκνευρίζω, δυσαρεστώ, σε Όμηρ.· έτσι επίσης, αναδιπλ. μέλ. *ἀκαχήσω*, Επικ.

αόρ. α' *ἀκάχησα*, στον ίδ.· και ο ενεστ. **ἀκαχίζω**, σε Ομήρ. Οδ. **2.** Παθ. τύποι,

ἄχομαι, ἄχνυμαι, ἀκαχίζομαι· προστ. *ἀκαχίζω, -ίζω*· παρακ. *ἀκάχημαι, γ'* ενικ. *ἀκάχηται*, Επικ. *γ'* πληθ. *ἀκηχέδαται*, υπερσ. *ἀκαχεῖατο*, απαρ.

ἀκάχησθαι, μτχ. *ἀκαχήμενος* (τονίζεται ως ενεστ.), Επικ. επίσης *ἀκηχέμενος*·

αόρ. β' Επικ. *γ'* πληθ. *ἀκάχοντο*· είμαι λυπημένος, στενοχωρημένος, σε Όμηρ.· με γεν. αιτίας, λυπάμαι για ένα πρόσωπο, στον ίδ.· σπανίως με δοτ.,

λυπάμαι για το θάνατο ενός προσώπου, σε Ομήρ. Οδ.· η αιτία της λύπης επίσης· με μτχ. *μή τι θανὼν ἀκαχίζω*, στον ίδ. **3.** αργότερα με αιτ., θρηνώ, σε Σοφ.

ἄχέω, [ᾶ], αρχ. τύπος αντί *ἰάχέω*, σε Ομηρ. Ύμν., Ευρ.

ἄχέω[ᾶ], Δωρ. αντί *ἡχέω*.

ἄχῆν[ᾶ], ὁ, ἡ, φτωχός, πάμπτωχος, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

ἄχηνία, ἡ, ανάγκη, έλλειψη, *χρημάτων*, σε Αισχύλ.· *ὀμμάτων ἄχηνίαις*, το κενό βλέμμα των ματιών, στον ίδ.

ἄχθεινός, -ῆ, -όν (ἄχθος), επαχθής, καταθλιπτικός, πληκτικός, Λατ. *molestus*, λέγεται για πρόσωπα, σε Ευρ., Ξεν.· επίρρ. *-νῶς*, απρόθυμα, δυσάρεστα, στον ίδ.

ἄχθεις, μτχ. Παθ. αορ. α' του *ἄγω*.

ἄχθηδών, -όνος, ἡ, 1. βάρος, φορτίο, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., λύπη, ταλαιπωρία,

ενόχληση, δυσφορία, σε Θουκ., Πλάτ.· *δι' ἄχθηδόνα, χάριν ενοχλήσεως*, λέγεται για πείραγμα, σε Θουκ. (από το *ἄχθος* όπως το *ἀλγηδών* από το *ἄλγος*).

ἄχθίζω, μέλ. *-ίσω*, φορτώνω, σε Βάβρ.

ἄχθομαι, Παθ. μέλ. *ἀχθεσθήσομαι* ή (στη Μέσ.) *ἀχθέσομαι*, αόρ. α' *ἠχθέσθην*·

I. είμαι φορτωμένος, φορτώνομαι, *νηῦς ἠχθετο*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για ψυχική πίεση, λύπη, είμαι στενοχωρημένος, θυμωμένος, λυπημένος, είμαι θλιμμένος, σε Όμηρ.· *τινι*, για ένα πράγμα ή με ένα πρόσωπο, σε Ηρόδ. κ.λπ.·

ομοίως, *ἐπί τινι*, σε Ξεν.· *περί τινος*, σε Ηρόδ.· *ὑπέρ τινος*, σε Πλάτ.· επίσης με αιτ., *ἄχθομαι ἔλκος*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης με μτχ. είτε του υποκ., όπως *ἄχθομαι ἰδών*, σε Σοφ.· ή του αντικ., *ἠχθετο δαμναμένους*, ότι νικήθηκαν, σε Ομήρ. Ιλ.·

αλλά το υποκ. είναι επίσης σε γεν., οὐδὲν ἤχθετο αὐτῶν πολεμούντων, δεν είχε αντίρρηση να πάει στον πόλεμο, σε Ξεν.

ἄχθος, -εος, τό (ἄχθομαι)· **I.** βάρος, φορτίο, φόρτωση, σε Όμηρ.· ἄχθος ἀρούρης, ἀχρηστο βάρος πάνω στη γη, λέγεται για ἀχρηστους ανθρώπους, στον ιδ. **II.** φορτίο λύπης, λύπη, ανησυχία, θλίψη, στενοχώρια, σε Τραγ.

ἄχθοφορέω, μέλ. -ήσω· **1.** φέρω, σηκώνω βάρη, σε Πλούτ. **2.** φέρω ως φορτίο, τι, σε Ανθ.

ἄχθο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που σηκώνει φορτία, σε Ηρόδ.

Ἀχίλλειος, -α, -ον, Ιων. -ήϊος, -η, -ον, I. αυτός που ανήκει στον Αχιλλέα, σε Ηρόδ., Ευρ. **II.** *Ἀχιλλεΐη κριθή*, το Αχιλλεΐο κριθάρι, εκλεκτό είδος· απ' όπου, *Ἀχιλλεΐαι (μαῖζαι)*, γλυκίσματα από εκλεκτό κριθάρι, σε Αριστοφ.

Ἀχιλλεύς, γεν. Ἀχιλλέως· Επικ. -ῆος, αιτ. *Ἀχιλλεῖα*, κλητ. *Ἀχιλλεῦ*· Επικ. ονομ. επίσης **Ἀχιλεύς**· (από το ἄχος, η οργή του ἥρωα είναι το θέμα της Ομήρ. Ιλ.· πρβλ. **Ὀδυσσεύς**)· ο Αχιλλέας, γιος του Πηλέα και της Θέτιδας, αρχηγός των Μυρμιδόνων.

ἄ-χίτων[ι], -ον, γεν. -ωνος, αυτός που δεν φορά χιτώνα, δηλ. φορά μόνο το ἱμάτιον, λέγεται για τον Σωκράτη, σε Ξεν.

ἄχλαινία, ἡ, ἔλλειψη χλαίνης ἢ μανδύα, σε Ευρ.

ἄ-χλαινος, -ον (χλαῖνα), αυτός που δεν έχει, δεν φέρει χλαίνη ἢ μανδύα, σε Σιμων.

ἄ-χλοος, -ον, συνηρ. ἄχλους, -ουν (χλόα), αυτός που δεν έχει χλόη, σε Ευρ.

ἄχλυόεις, -εσσα, -εν, σκοτεινός, σε Σιμων. παρά Ηρόδ.

ἄχλύς[υ], -ύος, ἡ, σκοτάδι, ομίχλη, Λατ. caligo, σε Ομήρ. Οδ.· σκοτάδι πάνω από τα μάτια των νεκρών, σε Ομήρ. Ιλ. ἢ λέγεται για ένα πρόσωπο που στερείται της δύναμης να αναγνωρίζει τους άλλους, στο ιδ.· μεταφ., σκοτεινιά, θλίψη, σε Αισχύλ.

ἄχλύω, αόρ. ἀ' ἤχλυσα, εἶμαι ἢ γίνομαι σκοτεινός, σε Ομήρ. Οδ.

ἄχνη, Δωρ. ἄχνα, ἡ, οτιδήποτε ανεβαίνει στην επιφάνεια, **I.** αφρός, αφρισμα, λέγεται για τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για το κρασί, σε Ευρ.· ἄχνη οὐρανία, η δροσιά του ουρανού, σε Σοφ.· *δακρῶν ἄχνη*, τα δροσερά δάκρυα, στον ιδ. **II.** λέγεται για υγρά, ἀχυρο που παρασύρεται κατά το λίχνισμα, στον άνεμο, σε πληθ., σε Ομήρ. Ιλ.· χνούδι φρούτων, σε Ανθ. **III.** ἄχνην στην αιτ. ως επίρρ., λίγο, κομματάκι, το μικρότερο κομμάτι, το ελάχιστο, σε Αριστοφ.

ἄ-χνοος, -ον, συνηρ. ἄ-χνους, -ουν, αυτός που δεν έχει χνούδι, σε Ανθ.

ἄχνυμαι, βλ. ἄγεύω, ἄγέω II. 2.

ἄ-χολος, -ον, αυτός που καταπραΰνει τη χολή ἢ την οργή, σε Ομήρ. Οδ.

ἄχομαι, βλ. ἄγεύω, ἄγέω II. 2.

ἄχόρευτος, -ον, αυτός που δεν ακολουθεῖ το χορό, λυπημένος, μελαγχολικός, σε Σοφ., Ευρ.

ἄ-χορος, -ον, αυτός που στερείται χορού, λέγεται για το θάνατο, σε Σοφ.· μελαγχολικός, σε Ευρ.

ἄχος, -εος, τό, πόνος, ενόχληση, σε Όμηρ., Πίνδ., Αττ. ποιητές.

ἄχος, Δωρ. αντί ἡχος.

ἄ-χραῆς, -ές, γεν. -έος, = το επόμ., σε Ανθ.

ἄ-χραντος, -ον (χραῖνω), ἀμόλυντος, ἀσπιλος, σε Πλάτ.

ἄ-χρεῖος, Ιων. ἀχρήϊος, -ον I. 1. ἀχρηστος, ἀνώφελος, αυτός που δεν είναι χρήσιμος σε τίποτα, σε Ησιόδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** ιδίως, ἀχρηστος, ἀκατάλληλος στον πόλεμο, σε Ηρόδ.· *τὸ ἀχρεῖον τοῦ στρατοῦ*, το ἀχρηστο μέρος του στρατεύματος, στον ιδ., Θουκ. κ.λπ. **II.** στον Όμηρ. ουδ. *ἀχρεῖον* ως επίρρ., *ἀχρεῖον ἰδῶν*, ρίχνω μια ἀπερίσκεπτη ματιά, κοιτάζω ἀλόγιστα, για το

Θερσίτη αφού χτυπήθηκε, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀχρεῖον ἐγέλασσε*, γέλασε χωρίς αιτία και λόγο, γέλασε με δυνατό γέλιο, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *ἀχρεῖον κλάζειν*, γαβγίζω χωρίς αιτία, σε Θεόκρ.

ἀρημαῖα, ἢ, ἔλλειψη ρημάτων, σε Θουκ.

ἀ-χρήματος, -ον (χρήματα), αυτός που δεν έχει χρήματα ή μέσα, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

ἀρημοσύνη, ἢ, ἔλλειψη ρημάτων, σε Ομήρ. Οδ., Θέογν.

ἀ-χρήμων, -ον, γεν. -ονος, (χρήματα), αυτός που δεν έχει χρήματα, φτωχός, πάμπτωχος, σε Σόλωνα, Ευρ.

ἀρηστία, ἢ, **I.** αρηστία, ματαιότητα, σε Πλάτ. **II.** αρηστία ενός πράγματος, στον ίδ.

ἄ-χρηστος, -ον (χράομαι)· **I. 1.** ἀρηστος, ἀνώφελος, αυτός που δεν εξυπηρετεί σε τίποτα, σε Ηρόδ., Θουκ.· λέγεται για χρησμό, ἀναποτελεσματικός, σε Ευρ.· *ἄρηστος ἔς ἢ πρὸς τι*, ἀκατάλληλος για κάτι, σε Ηρόδ.· *ἄρηστος τινι*, ἀνώφελος, λέγεται για ἕνα πρόσωπο, στον ίδ., Ευρ. **2.** ὅπως το *ἀχρεῖος*, λέγεται για ἀρηστους ἀνθρώπους και για πρόσωπα που δεν κάνουν τίποτα, για οκνηρούς, σε Ρήτ. **3.** Ενεργ., αυτός που δεν κάνει χρήση με δοτ., σε Ευρ. **II.** (χρηστικός) ἀγενής, χαλεπός, σε Ηρόδ.

ἄχρη, Επικ. επίσης **ἄχρης**· **I. 1.** ἐπίρρ., ολοκληρωτικά, ολοσχερώς, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μετά τον Όμηρ. πριν από πρόθ., *ἄχρη εἰς...* *ἄχρη πρὸς...*, Λατ. usquead..., σε Ξεν., Λουκ. **II.** Πρόθ. με γεν., ἔως, μέχρι· **1.** λέγεται για χρόνο· μέχρι, ἔως ὅτου, *ἄχρη μάλα κνέφαος*, μέχρι το βάθος της νύχτας, σε Ομήρ. Οδ.· *ἄχρητῆς ἡμέρας*, σε Δημ. **2.** λέγεται για τόπο, μέχρι, ἔως ἐκεῖ, *ἄχρη τῆς εἰσόδου*, σε Ηρόδ. **3.** λέγεται για μέτρο ή βαθμό, *ἄχρη τούτου*, μέχρι αυτό το σημεῖο, σε Δημ.· *ἄχρη τοῦ μὴ πεινᾶν*, σε Ξεν. **III.** ως σύνδ. *ἄχρη οὗ ἢ ἄχρη μόνο*· **1.** λέγεται για χρόνο, Λατ. donec, ἔως ὅτου, με τον ὄρο ότι..., ἐφόσον, *ἄχρη οὗ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο*, στον ίδ.· *ἄχρη ἄν*, με υποτ. *ἄχρη ἄν σχολάσῃ*, μέχρις ὅτου σχολάσει, στον ίδ. **2.** χρησιμοποιοῦνται για διάστημα, μέχρι ἐδῶ, τόσο μακριά ὡς, στον ίδ., Λουκ.

ἀ-χρώματος, -ον (χρῶμα), ἀχρωμος, σε Πλάτ.

ἄ-χρωσ, -ων, γεν. -ω, ἀχρωμος, σε Πλάτ.

ἄ-χρωστος, -ον (χρῶζω), ἀθικτος, *χερῶν ἐμῶν*, με τα χέρια μου, σε Ευρ.

ἀχῦρῖτις, -ιδος, ἢ, θηλ. ουσ., = το ἐπόμε., σε Ανθ.

ἀχυρμιά, ἢ (ἄχυρον), σωρός ἀχυρα, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

ἀχυρμός, -οῦ, ὁ, βλ. **ἄχυρός**.

ἄχῦρον[ἄ], τό, κυρίως στον πληθ. *ἄχυρα*, τσόφλια, ἀχυρα, πίτουρα, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ἄχυρατῶν ἀστῶν*, σε Αριστοφ.

ἀχῦρός ἢ ἄχῦρος, ὁ, στοίβα ἀπό ἀχυρα, σε Αριστοφ.· *ἀλλά ἀχυρμός εἶναι πιθ. ὁ πραγματικός τύπος.*

ἀχῦρό-τριψ, -ῖβος, ὁ, ἢ (τριβῶ), αυτός που τρίβει (αλωνίζει) τα ἀχυρα, σε Ανθ.

ἀχώ, ἢ, Δωρ. ἀντί *ἠχώ*.

ἀχώριστος, -ον (χωρίζω)· **I.** ἀχώριστος, ἀδιαίρετος, σε Πλάτ. **II.** (*χωῖρος*), αυτός ὅπου δεν του καθορίστηκε κάποιος χώρος, σε Ξεν.

ἄψ (ἀπό), ἐπίρρ., **1.** λέγεται για τόπο, προς τα πίσω, πίσω πάλι, σε Όμηρ. **2.** λέγεται για πράξεις, πάλι, με επανάληψη, στον ίδ.· ομοίως, *ἄψ αὐτίς*, *ἄψ πάλιν*, και πάλι, ἀκόμα πάλι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄ-ψαυστος, -ον (ψαύω)· **I.** ἀνεγγιχτος, αυτός που δεν μπορεί να τον ἀγγίξει κάποιος, ιερός, σε Θουκ. **II.** Ενεργ., αυτός που δεν ἀγγίζει ἕνα πράγμα, με γεν., σε Σοφ.

ἀ-ψεγής, -ές (ψέγω), άψογος, άμεμπτος, σε Σοφ.

ἄ-ψεκτος, -ον, = άψεγής, σε Θεογν.

άψεύδεια, ή, ειλικρίνεια, σε Πλάτ.

άψευδέω, μέλ. -ήσω, δεν λέω ψέματα, μιλά ειλικρινά, προς τινα, σε Σοφ., Πλάτ.

ἀ-ψευδής, -ές (ψευδός), αυτός που δεν χρησιμοποιεί ψέμματα ή δόλο, ειλικρινής, ευθύς, πιστός, σε Ησίοδ., Ηρόδ. κ.λπ.· επίρρ. -δέως, σε Αττ.· -δῶς, αληθινά και πραγματικά, στον ίδ.

ἄ-ψευστος, -ον, = άψευδής, σε Πλούτ., Ανθ.

ἀ-ψηφιστος, -ον (ψηφίζομαι), αυτός που δεν έχει ψηφιστεί, σε Αριστοφ.

άψιδοόμαι, παρακ. ήψιδόμαι, (άψις), Παθ., είμαι περικυκλωμένος, σε Ανθ.

άψι-κορος, -ον (άπτομαι, κόρος), αυτός που ικανοποιείται με το άγγιγμα, δηλ. εύθικτος, ευερέθιστος, εκλεκτικός, σε Πλάτ.· τὸ άψικoron, δυστροπία, παραξενιά, ευθιξία, σε Πλούτ., Λουκ.

άψιμάχέω, μέλ. -ήσω, ανιμαχώ με τον εχθρό, οδηγώ σε μάχη, σε Πλούτ.

άψιμάχια, ή, ανιμαχία, ακροβολισμός, σε Αισχίν.

άψι-μάχος, -ον (άπτομαι, μάχη), τουφεκίδα μάχης, λιανοντούφεκο, ακροβολιστής.

άψινθιον, τό, το φυτό ανιθιά, σε Ξεν.

ἄψινθος, ή, σε Κ.Δ. (άγν. προέλ.).

άψις, Ιων. **άψις, -ίδος, ή (άπτω)**· **1.** αρμός, βρόχος, θηλιά, που σχηματίζουν δίχτυ, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κύκλος ή στεφάνη τροχού, τροχός μόνος του, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Ευρ. **3.** κάθε κύκλος ή δίσκος, λέγεται για τον ήλιο, στον ίδ. **4.** αψίδα, τόξο ή καμάρα, σε Πλάτ., Λουκ.

άψ-όρροος, -ον, συνηρ. -ρους, -ουν (άψ, ρέω), αυτός που ρέει προς τα πίσω, αυτός που ρέει πάλι προς τα πίσω, λέγεται για τον Ωκεανό, που θεωρείται ως ποτάμι που κυκλώνει τη γη και ρέει προς τα πίσω στις εκβολές του, σε Όμηρ.

ἄψ-ορρος, -ον, ποιητ. τύπος του προηγ., αυτός που πηγαίνει πίσω, προς τα πίσω, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ., Σοφ.

ἄψος, -εος, τό (άπτω), αρμός, σε Ομήρ. Οδ.

ἀ-ψόφητος, -ον (ψοφέω), αθόρυβος· με γεν., άψόφητος κοκυμάτων, αυτός που δεν βγάζει θρηνώδη ήχο, σε Σοφ.

ἄ-ψοφος, -ον, = άψόφητος, σε Σοφ., Ευρ.

ἄ-ψυκτος, -ον (ψύχω), αυτός που δεν είναι ικανός να παγώσει, μη ψυχόμενος, σε Πλάτ.

άψυχία, ή, έλλειψη ζωής, έλλειψη πνεύματος, μικροψυχία, δειλία, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἄ-ψυχος, -ον (ψυχή)· **I. 1.** άψυχος, αυτός που δεν έχει ζωή, σε Σιμων., Ευρ., Πλάτ. **2.** άψυχος βορά, η μη ζωϊκή τροφή, σε Ευρ. **II.** άτολμος, λιπόψυχος, σε Αισχύλ.

ἄω (Α), I. = ἄημι, φυσώ. **II.** = *ιάω*, κοιμάμαι, χρησιμ. μόνο στον αόρ. *α' ἄεσα*, Επικ. *ἄεσσα*, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης *α' πληθ.* συνηρ. *ἄσαμεν*, στο ίδ.

ἄω (Β), πληγώνω, συνηρ. από *άάω*.

ἄω (Γ), Επικ. απαρ. ἄμεναι (συνηρ. αντί *άέμεναι*)· μέλ. -ἄσω, αόρ. *α' υποτ.*

ἄσω, απαρ. ἄσαι — Μέσ., Επικ. *γ' ενικ.* ἄσται· μέλ. ἄσομαι, αόρ. *α' άσάμην*·

I. μτβ., χορταίνω, *άίματος ἄσαι Ἀρηα*, χορταίνω τον Άρη με το αίμα αυτού, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αμτβ., χορταίνω κάποιον με ένα πράγμα, με γεν., *χροδς ἄμεναι*, *χροδς ἄσαι*, στο ίδ.· ομοίως στη Μέσ. *ἄσεσθε κλαυθμοιο ποτητος ἄσασθαι*, στο ίδ.

άῶθεν, Δωρ. αντί *ήῶθεν*.

ἄών, ἄονος, ἦ, Δωρ. ἀντί *ἠϊών*.

ἄωρί, ἐπίρρ. του *ἄωρος*, σε ἀκαθόριστο χρόνο, πολύ νωρίς, σε Λουκ., Ανθ.· *ἄωριτῆς νυκτός*, ἀργά τὴ νύχτα, κατὰ τὴν πλήρη νύχτα, σε Αντιφ., Θεόκρ.

ἄωρία, ἦ (ἄωρος Α), ἀκαιρὴ ὥρα· αἰτ. ὡς ἐπίρρ., *ἄωριαν ἤκειν*, ἔχω φτάσει πολὺ ἀργά, σε Ἀριστοφ.· *ἄωρία*, σε ἀνεπίκαιρὴ στιγμὴ, τόσο ἀργά, σε Λουκ.

ἄωριος, -α, -ον, = *ἄωρος*, σε Ανθ.

ἄωρό-νυκτος, -ον (νύξ), μεσονύκτιος, σε Αἰσχύλ.

ἄωρος (Α), -ον (ῶρα)· **I. 1.** ἀκαιρος, ἀνεπίκαιρος, Λατ. *intempestivus*, σε Αἰσχύλ., Ευρ.· με γεν., *γήρως ἄωρότερα*, πράγματα που δὲν ἀρμόζουν στὴ γεροντικὴ ἡλικία, σε Πλούτ. **2.** ἀγουρος, *ἄωρος πρὸς γάμον*, στὸν ἰδ. **II.** αὐτός που δὲν ἔχει τὴ νεανικὴ φρεσκάδα, ἀσχημος, σε Ξεν., Πλάτ.

ἄωρος (Β), -ον (ἀείρω, πρβλ. [μετ-έωρος](#))· μετέωρος, αὐτός που κυματίζει, λέγεται γιὰ *πλεκτάναις* ἢ τὰ πόδια που μοιάζουν με αὐτὰ τοῦ χταποδιού, ὅπως αὐτὰ τῆς Σκύλλας, σε Ομηρ. Οδ.

ἄωρτο, Ἐπικ. Παθ. ὑπερσ. του *ἀείρω*.

Ἄως, ἦ, Δωρ. ἀντί *Ἡώς, Ἔως*.

Ἄωσφόρος, Δωρ. ἀντί *Ἐωσφόρος*.

ἄωτέω, (*ἄω*, κοιμάμαι), μόνο σε ἐνεστ., κοιμάμαι καλὰ, σε Ὀμηρ.

ἄωτον, τὸ και ἄωτος, ὁ, I. ἀριστὸ μαλλί, ἐρίο, *οἶός ἄωτον* ἢ *χωρίς οἶός*, τὸ ἀριστὸ μαλλί τοῦ προβάτου, σε Ὀμηρ.· *λίνοιο λεπτὸν ἄωτον*, τὸ ἐξαιρετικὸ μαλλί τοῦ λιναριοῦ, δηλ. τὸ χρυσόμαλλο δέρας, σε Ομηρ. Ἰλ. **II.** μεταφ., τὸ ἀριστὸ, τὸ καλύτερο στὸ εἶδος τοῦ, τὸ καλύτερο μέρος ἐνός πράγματος, *ἄωτος ζωᾶς*, ἡ καλύτερὴ περίοδος τῆς ζωῆς, σε Πίνδ.· *Χαρίτων ἄωτος*, τὸ καλύτερο, τὸ ἐκλεκτότερο δῶρο αὐτῶν, στὸν ἰδ. (αμφίβ. προέλ.).